

НЯПОЎНЫ СКАЗ – гэта прэдыкатыўная адзінка, у якой адсутнічае канструкцыйна неабходны галоўны або даданы член сказа. Такая адсутнасць выяўляецца пры параўнанні няпоўнага сказа з адпаведным поўным: Гаспадыня пільнуецца хаты, дзяцей, гаспадар – поля, лугу, лесу (Б. Сачанка); адрозніваюць наступныя тыпы няпоўных сказаў:

развітыя і неразвітыя: Мы ехалі з малым сынам – было яму восем гадоў – да бабулі ў вёску. Дарога была далёкая. Прыехалі ў Слуцк раніцаю. Да вёскі пеша ішлі кіламетраў пятнаццаць (В. Вітка); Плыве вецер над вячэрнім горадам. Плыве і шуміць (К. Чорны);

ускладненыя і няўскладненыя: Ждан і Шура Рыжык ідуць апошнія. Іх захапіла хараство возера. Ішлі і пазіралі то на дрэвы..., то на ціхую, празрыстую, як сляза, вадку Свіцязі... (У. Дамашэвіч); Па левы бок стаялі ў абароне нашы войскі, па правы – варожыя (І. Чыгрынаў).

Няпоўныя сказы могуць быць часткамі складаных сказаў: На гары шуміць хваіна, а ў даліне вербалоз (П. Трус); Па тым, як нашы рэкі дыхаюць хвалямі, дэсы – лістотай, палі – каласамі, хмары – громам, а людзі – роднымі песнямі, познаецца, як ім жывецца (М. Танк).

Паводле семантычных і структурных асаблівасцей няпоўныя сказы могуць быць:

1) структурна і семантычна няпоўныя, сярод якіх вылучаюць **кантэкстуальныя і сітуацыйныя**;

2) структурна няпоўныя, а семантычна поўныя; такія сказы адносяць да **эліптычных** (гл. **ЭЛІПТЫЧНЫ СКАЗ**),

3) структурна поўныя, а семантычна няпоўныя; гэта сказы, у якіх ролю дзейніка выконваюць няпоўныя займеннікі: Не та сляшэецца, камусьці не спіцца... (С. Грахоўскі); Хтось палюе на сінім, нехта ловіць жураўля... (Г. Бураўкін).

1. **Кантэкстуальныя сказы** – структурна і семантычна няпоўныя сказы, у якіх адсутны член ўзнаўляецца з папярэдняга кантэксту: Толькі вуліца здавалася вузенькаю. А ўспаміналася шырокаю. І хаты – зялімі і прасторнымі (А. Жук).

Найчасцей апускаюцца ў няпоўных кантэкстуальных сказах:

дзейнікі: На заліпаў сонцам маладой сасонцы прыхарошвалася вавёрка. Пераскокваючы з аднаго на другую галінку, кідала на мяне цікаўныя позіркi (У. Мясэвіч);

выказнікі: У тэго часу хто называе гай Зарэчным, хто Гаўронавым. Кастусёў бацька – Гаўронавым (А. Капусцін);

дзейнікі і выказнікі: Азаровічу раптам прыгадалася, як у маленстве баяўся цемнаты, і на яго пытанне: “Адкуль яна бярэцца?” – бацька, пасміхаючыся ў вусы, адказаў: “З лесу” (Д. Нічыпаровіч).

Зрэдку апускацца могуць і даданыя члены сказа – **акалічнасці і дапаўненні:** Убачыўшы салдата, які праходзіў па двары, ён [Пеця] запытаўся:

– Гэй, зямляк, скажы, якое сёння чысло?

– Першага верасня, – адказаў той, нават не павярнуўшы ў Пецеў бок галаву

(І. Сіняўскі);

І Яўхім не падпісаў ліста. Проста так, без подпісу, у канверт усунуў і адаслаў у райком, першаму сакратару таварышу Багавіку (Б. Сачанка).

Асаблівым выпадкам структурнай і семантычнай непаўнаты трэба лічыць ужыванне ў дыялогу даданай часткі без галоўнай: Згадалася, як, вярнуўшыся дахаты, узбіралася на матчыны калені, пыталася:

– Мама, а чаму нас вучаць на чужоай мове гаварыць? Чаму там не гавораць так, як дома?

– Бо там чужыя настаўнікі (І. Мележ).

2. **Сітуацыйныя сказы** – структурна і семантычна няпоўныя сказы, у якіх адсутны член ўзнаўляецца з улікам сітуацыі маўлення (абставін, умоў, уласнага вопыту); Як правіла, такія сказы выкарыстоўваюцца як рэплікі маўлення персанажаў: *Рантам Захар паказаў улева рукой, зашаптаў:*

– *Глядзі, глядзі... Вунь, ля ракіты.*

Убачылі ўсе: за ракітай піла ваду аленіха. За некалькі крокаў ад яе стаяла на тоненькіх ножках алянятка... (М.Воранаў); Пашкадавалі? – кіўнуў ён [Васіль Лазавенка] на сасну-прыгажуню, што засталася стаяць пасярод лесасекі (І.Шамякін).

Да сітуацыйных няпоўных сказаў далучаюцца пабуджальныя рэплікі з прапушчаным дзеясловам-выказнікам: *Вось ён [Паўлюк Трус] бярэ разгон і на ўвесь голас гукае:*

– *Хлопцы, дарогу!* (С. Шушкевіч);

– *Устаць! – закрычаў ён [Агееў] на ўсё горла, каб перакрычаць грукат бою. – Наперад!* (В.Быкаў); – *Ва ўкрыццё! – крыкнула Вера (У. Савіцкі).*

М.С.Ржавуцкая

РЕПОЗИТОРИЙ БГПУ